

Domokos Johanna

Megszűnők történni

Egy rinpocsé utolsó szavai

halálszületés
óévből váratlan
kiperdülő
egész más
döbbenetsend
rákérdezés
felfoghatatlan összetett szavak
véges létmatematika
esendővel szemben a végtelen
az áthatolhatatlan
láb alatt, fej felett
vékonyuló fátyol
terápiák felkínálása
ezernyi apró részlet
a felelősség nálam – csakis nálam - mondja
döntéskövetkezmény
uroborosz

körbenézni
láttni fiat, lányt
riadt feleséget,
gyógyulásfényt ragyogó szülőket
imatestvért
néhány megszeppent barátot
keresni szüntelen a belső hangot
utolsó napokban is
amikor csúcsosul a
kérés: alázatosan, szépen
jóisten: egyes szám birtokos személyjel
ige: segíts
majd a pillanat,
amikor
megszűnik az idő
ahogy rinpocsé mondja
semmi történik

hatalmas zuhanásban
a surlódás hangját

ima teszi ki
ha addig nem is
most Ő hangolja fel
hangszered és
gyújt hozzá fényt
oly hatalmas
fényességet
hogyan még távozáskor is
mosoly marad
tágra nyílt
szemeid
alatt

lélekdal
anyag- vagy anygalkórus
testdal
anyag- vagy anygalkórus
huszonnégy óra
éj-napi ritmus
egy éven át
másodpercenként birokra szállni
az örökléttel

addig várt míg
összejöttünk
kitárt karjai két
könnyes tenyerén
s fölöttük az egyetlen egy
megnyílt ég
szívből szívbe
fől- és lekoslatunk
kapuban kéretlenül
magunkat adjuk
ki részben
ki egészen
oda-vissza
zokogásban
csak a megváltó
csend nem változik
miként valahol a kék, sárga,
fehér, piros, zöld
és sokszínű lóbuszkák

mily más a levegő
mikor megérkezem
még egy nappal előtte
lelket lélegzem kertben
udvaron, szobáiban
határtalan, időtlen
szívlevegőt, mely
nem oxigén és nitrogén
és pár százalék egyéb

egy évet tenni-venni
az életet
egy évet igazán
élni, szenvedni
megérte – üzened
valaki más hangja
kell már ehhez

hétszeres körív
hétszeres pálmásor
harangokkal díszített hálók
négyféle drágakő
aranyból, ezüstből, tigriskőből és kristályból
szétszórva mindenfelé
ragyogóak, gyönyörűek
kapaszkodik a képzelet
--neked nézem--

omégából alfa
a nyílt kör megtehetetlen útja
csak eszméletlen
kötheti össze
a benne leginkább fénylő
nem-ragaszkodás

anyagból is vagyunk
angyalból is vagyunk
pislákoló fénycsillagból
ha hagyjuk hogy
az atmoszféra megvezessen

múlik
a mérhető
megáll
egyre láthatóbban
az időtlen

egy meg kilenc meg hat meg nyolc
meg egy meg öt
kettő meg nulla meg kettő meg négy
meg tizenkettő meg huszonhárom

arany, ezüst, tigriskő, kristály,
piros gyöngy, smaragd és korall
ékszertavak, nyolc minőség vizével teljesen
tele
--nézem neked továbbképzelve--
a hollók inni tudnak belőle
fényhomokcsillámok
tisztaság, világosság
hűvösség
édes, kellemes, könnyű és tiszta,
ragyogó, fényes, békés,
éhséget és szomjúságot oltó,
érző lények képességeit élesztő
határokon túli tava

a domb magasából
ívest fejest ugrasz
a medve alakú tó
elvont másába
hirtelen meg tél lesz
fönt a mezőn, havason
hol mily szabadon
síelsz, táncolsz
lélekben lábakon
a lécekkel
mint annak idején
előttem
örömpéldaként

lágyszellő cirogatta hangszerek
gyönyörmuzsikája
háromszor éjjel háromszor nappal
mandarava virágszormok esője
melyre hattyúk, csérek és pávák
serege serpen
öröklétben nem számít mennyit tart egy élet
talán csak az:
hogyan

hogyan fogja feleségem tekintetét Rád
emelni
ha elveszít
hogyan fognak gyerekeim anyagtalan
szeretetemből
maguk köré otthont fonni
hogyan fogják szüleim az idő sorrendjét
megfordítani
és hugom miként állítja fel a világ oltalmazó
rendjét
amikor én lemondok kérdéseimről
és egyetlen egyre figyelek
hogyan amikor a legtágabb a tér
akkor a legtisztább lehessenek
sugaraik ragyogásában

napközben párszor felszökik a magaslatokig
aligha elviselhető lenne
vakító fénye ha hosszan tartana
utána visszazuhan a tudat a test mélységeibe
ahol a szív ketyeg
felhúzták-e a holnapi napra

hőseid miért haltak korán
miért szeretted a háborús filmeket
miért lőttél és találtál célba
miért karatézta
miért romboltad le gyerekként
a mocsaras hátsó kertben
a legnagyobb hőembert
melyet te építettél
miután valaki kikezdte
csak mert aki építette
annak keze végezze-e

e kert végében patak
patak mögött meredek erdőoldal
tetején tisztás
hová eljönnek az állatok
hogyan megismerkednek
és egy átmenetnap
mindeniket megáld
az aranyszarvasban
valód hihetetlen
hogyan nem itt vagy
ahogy fényhátasod
visz tova

e világban angyalokra
mutattál egy télen
óvodából hazamenet
és ez a kép beégett
vigyázzanak nagyon téged
ki körükben szépen szeret
belesímul a jelen örökébe